

ANDERS BRILL ER DØD - 20091024

Jeg hedder Ulf Tophøj, jeg er gammel neonist og lysmand, hvis der er nogen her der ikke kender mig. -

Jeg talte sidste gang med Anders i telefonen for nok 3 uger siden, den sidste tirsdag i september. Han var godt klar over at prognosen ikke var alt for lys, men tag det nu roligt, sagde han, det er ikke sådan lige op over, den slags skal man ikke tage så tungt, sagde han. Han var indlagt på et hospice i Vejle mens han gik til kemo på hospitalet hvor han fik nogle ordentlige hestepiller, som han kaldte dem.

Der var ikke megen sentimentalitet at spore, sådan var Anders: Ikke noget pjat, ikke noget flæberi, jeg var vist den der var mest påvirket, han virkede helt rolig indtil han pludselig afbrød samtalen, jeg kan ikke mere, sagde han, vi standser nu, jeg kan ikke mere, jeg kan ikke mere.

Men ellers syntes jeg han var uforandret, at han var sådan som han altid havde været siden vi traf hinanden første gang. Og jeg tror vi har kendt hinanden i mere end 30 år, siden 76 eller 77, og det var måske på Latinerbodegaen, med Sonja og Harub bag bardisken og de allerførste tilløb til Kliche. Sådan var han den gang, og sådan var han siden:

Temmelig brysk, sommetider direkte brutalt afvisende, en firskåren skikkelse med en sort læderjakke godt op om ørerne, én der ofte sad og brummede i et hjørne, et notorisk mandfolk, en ensom ulv, en gammel hanelefant. Det forekommer mig at han var skaldet allerede fra begyndelsen, men det kan vel ikke passe.

Da jeg traf ham var han ved at gøre sig på trommerne, og han var vist en af de bedre, men desuden havde han flere andre uddannelser bag sig, han var gud hjælpe mig bankuddannet, og så var han professionel soldat, radaroperatør på Færøerne hvor han for resten også blev færøsk mester i rock, så blev han pædagog med godt tag på de unge rødder, senere journalist og redaktionssekretær, men dengang altså trommeslager, ja vist en af de allerbedste. - Den bedste, var der nogen der påstod.

Og så var han checket og regulær, han kunne passe tiden, han havde kørekort hvilket var en sjældenhed i miljøet. Han kunne både komme af sted og få stillet op og spille, dvs. banke i trommerne så sveden sprang og jorden rystede, og lysmanden, altså mig, havde ondt i ørerne længe efter (ja det var selvfølgelig ikke alene hans fortjeneste). Desuden kunne han holde sig vågen i flere døgn og ædru når det gjaldt og føre den lejede hanomag sikkert de mange hundrede kilometer hjem fra fjerne jobs, midt om natten mens de andre lå inde bagi og sov eller hvad de nu foretog sig, for derpå at dirigere instrumenter og mixerpulte og pa-anlæg og stativer og neonrør (dem som stod mit hjerte særlig nær), ind i øvelokalet og på plads, og endelig aflevere bilen hos Østergårds Udlejning for så selv at tage hjem og sove. - Det var lange dage for Anders Brill.

Og han kunne holde styr på finanserne, han var orkesterets ubestridte økonomichef der udbetalte sparsomme beløb med en påholdenhed, der var en bedre sag værdig. Jeg besidder endnu en svensknøgle med et stykke neonrød tape om, en meget tarvelig svensknøgle som jeg indkøbte til en lysopstilling på Saltlageret, og jeg kan tydeligt huske, hvordan Anders med et smerteligt udtryk refunderede mig beløbet. Han havde vist en stærk mistanke om at dette værktøj var helt unødvendigt, stativer eller ej. Der skulle i den grad holdes igen, og den menneskelige natur indbød efter hans opfattelse ikke til illusioner. Men selv blev han aldrig nogensinde mistænkt for at fiske i kassen. Det var utænkeligt. Anders var totalt hæderlig og absolut ubestikkelig.

Han var et jern og en disciplinerende kraft. – Hvis det ikke havde været for mig, så var Kliche sgu aldrig blevet til en skid. Det sagde han for 3 uger siden i telefonen med den dér karakteristiske nøgterne ubeskedenhed, som vel overhovedet ikke var ubeskedenhed, for det var vel sådan det var.

Så havde han et mærkelig skrabet privatliv, han levede som sammenbidt, nærmest patologisk single, og jeg kan huske hans inventar da han boede på Hallstien: En madras på gulvet, en lampe, et TV, nogle aviser og en dyngge vasketøj, alt sammen direkte på gulvet. Og meget bedre var det ikke da jeg langt senere besøgte jeg ham i Varde, hvor han boede bag nedrullede gardiner ovenpå politistationen. -

Der var godt nok en stol og et bord i køkkenet, der hvor man kom ind, en computer på et bord i det rum hvor han sov og så en forbavsende forlængelse af rummet ind i noget der med lidt god vilje kunne betegnes som et tilløb til en sofakrog og et element af hygge. Et fremmedelement! Og en ret ubrugt hygge, må jeg tilføje. For da jeg slog mig ned i sofaen så han overrasket ind på mig henne fra pladsen ved computeren hvor han helt rutinemæssigt havde sat sig - og sagde: Jamen, jow, så kan vi få møblementet derinde indviet ved samme lejlighed. Jeg tror det var 5 år efter at han var flyttet ind.

Og så var der nok bag den studse form en blød kerne, den viste sig sommetider ved en vis indadvendthed, blufærdighed og et forlegent blik. Han kunne smelte helt ved synet af en hundehvalp, - og derfor prøvede jeg en gang at forære ham én. Han var tæt på at tage imod den, talte om at købe sig et lille hus i Ribe med en lille gårdhave, hvor hunden kunne rende rundt og være hund, men så tog han sig i det og sagde: Nej for fanden Ulf, den vil jo få det ad helvede til hos mig, jeg er jo aldrig hjemme...

Og nu er det for sent, for det var alligevel ret meget op over, nu er han død og borte, ligesom så meget andet fra disse fjerne dage der er som skibe gået ned med mand og mus. Det kommer ret meget bag på mig når jeg tænker over det. Anders har ikke selv lagt op til noget føleri, og sådan har jeg det heller ikke. Men han var min ven, og han var fandeme en kammerat som man kunne stole på når det gjaldt.

Det er rigtig træls at du er død, Anders. Du havde mere styr på det her end de fleste af os andre.